

De boer brengt de stier naar zijn vaste hoekje, dicht bij het water. Hij maakt Willem vast aan een stevige paal, want met stieren blijft het oppassen. Willem keurt de koeien geen blik waardig. En die kalfjes, hij ziet ze niet eens. Hij staart dromerig in het water. De wereld om hem heen bestaat niet meer. Dit is het weerzien waarnaar hij de hele winter lang heeft uitgekeken. Hij slaakt een diepe zucht van bewondering. 'Waar kijkt hij naar?' wil Klaartje weten.

'Zijn spiegelbeeld,' zegt moeder. 'Willem heeft de mooiste benen ter wereld. Dat zegt hij zelf. Sierlijk en krachtig, stoer en elegant. Hij kan er urenlang naar kijken, en dat doet hij ook.'

'Ik weet niet of ik het snap,' zegt Klaartje.

'Willem houdt van Willem,' zegt moeder.

'Meer valt er niet te snappen.'

Klaartje loopt naar de stier toe. Ze bekijkt zijn benen eens goed, van onder naar boven en van boven naar onder.